Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 4. november 2016
(OR. en)

13624/16

LIMITE

AUDIO 113
DIGIT 119
CONSOM 251
TELECOM 201
CODEC 1502
IA 103

PUBLIC

Interinstitutionel sag:
2016/0151 (COD)

NOTE

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	De Faste Repræsentanters Komité/Rådet
Komm. dok. nr.:	9479/16 AUDIO 68 DIGIT 55 CONSOM 121IA 28 CODEC 744 TELECOM 98
Vedr.:	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af **audiovisuelle medietjenester** i lyset af skiftende markedsforhold – *Situationsrapport*

I. INDLEDNING

1. Baggrund

Den 20. maj 2016 vedtog Kommissionen et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester i betragtning af de ændrede markedsforhold[1].

[1] Dok. 9479/16 + ADD 1-4.

Det nuværende direktiv om audiovisuelle medietjenester blev vedtaget i 2007 og kodificeret i 2010. Det er baseret på oprindelseslandsprincippet, som giver mulighed for fri bevægelighed for audiovisuelle medietjenester i EU. Samtidig forfølger det en række generelle samfundsinteresser som f.eks. kulturel mangfoldighed, beskyttelse af mindreårige, forbrugerbeskyttelse samt mediefrihed. Både lineære (TV) og on-demand audiovisuelle medietjenester er reguleret af direktivet, om end i forskelligt omfang.

2. Kommissionens forslag og konsekvensanalyse

Den 8. og 20. juni 2016 forelagde Kommissionen Gruppen vedrørende Audiovisuelle Spørgsmål det ændrede forslag sammen med konsekvensanalysen[2].

Formålet med Kommissionens forslag er at ajourføre og modernisere det nuværende audiovisuelle regelsæt som fastsat i direktivet om audiovisuelle medietjenester fra 2010 for at gøre det bedre egnet til den digitale tidsalder, som er karakteriseret ved hurtig teknologisk udvikling, fremkomst af nye forretningsmodeller og skiftende seervaner og forbrugsmønstre. Kort sagt er formålet med Kommissionens forslag[3] at:

– sikre beskyttelse af mindreårige og forbrugerbeskyttelse også på videodelingsplatforme

– forenkle reglerne vedrørende oprindelseslandprincippet

– øge TV-tjenesters konkurrenceevne ved yderligere at tilpasse reglerne for lineære og on demand-tjenester

– tackle mediekonvergensen ved at modernisere reglerne for audiovisuel kommerciel kommunikation

– sikre en korrekt gennemførelse af direktivet ved at styrke de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed og ved at formalisere den eksisterende gruppe af europæiske tilsynsmyndigheder.

---

2 Dok. 9479/16 ADD 1.

3 For yderligere detaljer om indholdet af Kommissionens forslag se resultatet af drøftelserne på møderne i Gruppen vedrørende Audiovisuelle Spørgsmål i dok. 10745/16.

Ved gennemgangen af konsekvensanalysen tog Gruppen vedrørende Audiovisuelle Spørgsmål hensyn til den vejledende tjekliste, der er fastsat i retningslinjerne for håndtering af konsekvensanalyser i Rådet[4]. Delegationerne rejste ingen større spørgsmål i forbindelse med Kommissionens konsekvensanalyse. På den anden side var der en række spørgsmål, som delegationerne ikke mente var behandlet (fuldt ud) i konsekvensanalysen. De er nævnt i dok. 10745/16, afsnit III.

3. Andre institutioner/organer

Europa-Parlamentets ledende udvalg vedrørende denne sag er Kultur- og Uddannelsesudvalget. Den 9. juni 2016 udpegede udvalget Sabine Verheyen (PPE – DE) og Petra Kammerevert (S&D – DE) til ordførere. Afstemningen i udvalget forventes at finde sted i slutningen af januar 2017.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg afgav udtalelse den 19. oktober 2016.

II. STATUS OVER RÅDETS ARBEJDE

Under det slovakiske formandskab har Gruppen vedrørende Audiovisuelle Spørgsmål gennemgået Kommissionens forslag på en række møder, som blev afholdt mellem juli og oktober 2016.

Den 4. og 15. juli fremsatte delegationerne deres generelle bemærkninger til Kommissionens forslag efterfulgt af en gennemgang af de enkelte kapitler[5].

På møderne den 1., 12. og 26. september samt den 3. og 28. oktober 2016 foretog Gruppen vedrørende Audiovisuelle Spørgsmål en detaljeret gennemgang af Kommissionens tekst og analyserede hver enkelt bestemmelse, der var blevet ændret, særskilt[6].

En række delegationer opretholder generelle og specifikke undersøgelsesforbehold med hensyn til Kommissionens forslag.

---

4 Dok. 9790/16 + COR 1

5 En detaljeret redegørelse for drøftelserne på disse møder findes i dok. 11361/16.

6 Delegationernes detaljerede bemærkninger findes i dok. 13934/16.

III. DELEGATIONERNES VIGTIGSTE REAKTIONER

Delegationernes reaktioner kan grupperes omkring følgende centrale spørgsmål:

1. Udvidelse af anvendelsesområdet

a) Videodelingsplatformstjenester — artikel 1, stk. 1, litra aa), artikel 28a

For at reagere på stigningen i skadeligt indhold og hadefuld tale på internettet foreslår Kommissionen at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte videodelingsplatforme. Dette gør den ved at skabe en særskilt kategori af tjenester med et særskilt sæt regler. De videodelingsplatforme, der skal omfattes, er dem, hvis hovedformål er at udbyde programmer og brugergenererede videoer, som lagrer store mængder af dette indhold og ikke har noget redaktionelt ansvar for det lagrede indhold, men samtidig forestår tilrettelæggelsen heraf. Det er grunden til, at Kommissionen foreslår, at medlemsstaterne forpligtes til at sikre, at videodelingsplatformene træffer visse passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og alle borgere mod tilskyndelse til vold eller had.

Reaktionen fra medlemsstaterne var blandet. For det første fordi de manglede klarhed om, præcis hvilke tjenester er omfattet af **definitionen** af videodelingsplatformstjenester (artikel 1). I den forbindelse fandt nogle medlemsstater visse dele af definitionen af videodelingsplatformstjenester, f.eks. dens hovedformål eller en del af tjenesten, der ikke står i forbindelse med den[7], for restriktive, eftersom den måske ikke gør det muligt at dække videoindhold på sociale medietjenester. Kommissionen bekræftede, at sociale medietjenester som de kendes i dag, dvs. som ikke er rettet mod offentligheden, og hvis hovedformål ikke er at levere audiovisuelt indhold, ikke er omfattet, medmindre de udbyder en tjenesteydelse, der falder ind under definitionen af en videodelingsplatformstjeneste[8]. For det andet var der bekymring over foreneligheden af de pligter, som pålægges udbydere af videodelingsplatforme i direktivet om audiovisuelle medietjenester (ny artikel 28a), og ansvarsbegrænsningerne for disse udbydere i direktivet om elektronisk handel[9]. Kommissionen forsikrede delegationerne om, at der var fuld forenelighed mellem de to instrumenter, da forslaget til ændring af direktivet om audiovisuelle medietjenester ikke indfører nogen forudgående kontrol af indhold, men kun regulerer den måde, hvorpå det er tilrettelagt og specifikt med henblik på at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og alle borgere mod hadefuld tale.

---

7 Se nedenstående punkt b) vedrørende "en del af tjenesten, der ikke står i forbindelse med den".

8 Se også betragtning 3 i Kommissionens forslag.

9 Direktiv 2000/31/EF (direktivet om elektronisk handel).

For så vidt angår de **foranstaltninger**, som medlemsstaterne kan pålægge videodelingsplatforme (artikel 28a), anså nogle delegationer dem for at være for præskriptive. De foreslog i stedet at nå målene om beskyttelse af mindreårige og borgerne gennem mediekendskab. Visse andre delegationer foreslog at supplere listen med foranstaltninger, som kan forhindre uploading af indhold, der tidligere er blevet fjernet, og sikre en hurtig behandling af indberetninger af skadeligt indhold. Kommissionen understregede, at medlemsstaterne kan vælge de foranstaltninger fra listen, som de anser for passende under de givne omstændigheder. De kan dog ikke vedtage strengere foranstaltninger, medmindre de er forenelige med direktivet om elektronisk handel, idet Kommissionen foreslår maksimal harmonisering af disse specifikke ydelser. Dette blev mødt med modstand fra nogle delegationer. Derudover satte andre delegationer spørgsmålstegn ved nytten af samregulering i forbindelse med gennemførelsen af disse foranstaltninger, hvis medlemsstaterne ikke kan gå længere, end hvad der foreslås. Kommissionen præciserede, at samregulering ikke er obligatorisk og kan være nyttig for mere detaljeret at specificere indholdet af foranstaltningerne.

b) En del af en tjeneste, der ikke står i forbindelse med den, og **korte videoer (artikel 1, stk. 1)**

I lyset af dommen fra Den Europæiske Unions Domstol (sag C-347/14) foreslår Kommissionen at:

– udvide definitionen af en tjenesteydelse til også at omfatte en (audiovisuel) del, som i indhold og form **ikke står i forbindelse med** den ikkeaudiovisuelle hovedaktivitet[10] (artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 1, stk. 1, litra aa), nr. iii)). Nogle delegationer fandt denne definition restriktiv, da den kan udelukke videoer, der lægges ud på de sociale medier, fra direktivet om audiovisuelle medietjenesters anvendelsesområde. Flere delegationer anmodede desuden om en mere præcis afklaring af, hvad en "del af en tjeneste, der ikke står i forbindelse med den" egentlig betyder.

– lade "**korte videoer**" indgå i definitionen af et program (artikel 1, stk. 1, litra b)). Som følge af den manglende klarhed om, hvad kort vil sige, foreslog visse delegationer at lade henvisningen til varigheden udgå, mens flere andre delegationer bad om yderligere retningslinjer for fortolkningen af dette ord.

[10] F.eks. en selvstændig videodel af en onlineavis.

2. Ensretning af konkurrencevilkårene mellem lineære og on demand-tjenester

Kommissionens forslag tager sigte på at skabe mere lige konkurrencevilkår mellem lineære og on demand-tjenester og samtidig sikre et ensartet beskyttelsesniveau på tværs af disse tjenester. Dette gælder især fremme af europæiske produktioner, forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af mindreårige og beskyttelse mod hadefuld tale (hvor bestemmelserne udvides til også at omfatte videodelingsplatforme) samt proceduren for afvigelse fra oprindelseslandsprincippet. Flere delegationer var imidlertid ikke tilfredse med Kommissionens tilgang, som fastholder et regelsæt i to trin for lineære og on demand-tjenester, og ønskede i stede en yderligere tilpasning af reglerne. Desuden ønskede flere delegationer, at mere lige konkurrencevilkår også sikres i forhold til videodelingsplatforme på visse områder såsom kommerciel kommunikation.

a) Fremme af europæiske produktioner (artikel 13)

Kommissionen foreslår at øge udbydere af on demand audiovisuelle medietjenesters forpligtelser vedrørende fremme af europæiske produktioner på to måder:

i. Medlemsstaterne skal sikre, at udbydere af on demand audiovisuelle tjenester inden for deres jurisdiktion sørger for, at europæiske produktioner udgør en kvote på mindst 20 % af deres katalog, og sikrer disse produktioner en fremtrædende placering (synlighed). Hvad angår **kvoter**, havde medlemsstaterne meget forskellige holdninger: en gruppe var imod indførelsen af en obligatorisk kvote på 20 %, medens en anden gruppe var positiv, og nogle delegationer foreslog en endnu højere andel. Visse medlemsstater ønskede også at kunne indføre kvoter over for tjenesteudbydere uden for deres jurisdiktion. Hvad angår "**en fremtrædende placering**", anmodede visse delegationer om en præcisering af, hvad der forstås ved dette udtryk, og af, hvordan det skal gennemføres.

ii. Medlemsstater kan kræve et **økonomisk bidrag** (afgift) fra udbydere af on demand audiovisuelle medietjenester, der er etableret på deres område, men også i en anden medlemsstat, hvis disse målretter deres tjenester mod publikum på deres område[11]. En gruppe medlemsstater var imod dette forslag med den begrundelse, at det undergraver oprindelseslandsprincippet, mens en anden gruppe medlemsstater fandt det positivt. Desuden ønsker mange delegationer at udvide denne mulighed til lineære tjenesteudbydere. Kommissionen fortolker ikke denne bestemmelse som en undtagelse fra oprindelseslandsprincippet, men snarere som en præcisering af, at finansielle bidrag svarer til skatter, og at fastsættelsen heraf derfor bør overlades til medlemsstaterne, forudsat at de er forenelige med EU-lovgivningen, navnlig reglerne om statsstøtte[12].

b) Kommerciel kommunikation (artikel 9, 10, 11, 20 og 23)

Kommissionen foreslår øget fleksibilitet i de kvantitative regler om fjernsynsreklame og mere fleksible regler om sponsorering og produktplacering, som skal gælde for lineære og on demand-tjenester. Målet er at styrke TV-selskabernes evne til at investere i produktion af originalt indhold og dermed gøre dem mere konkurrencedygtige på baggrund af reklameindtægter, der migrerer til onlinemiljøet.

i. Delegationerne havde meget forskellige holdninger til Kommissionens forslag om at ændre de kvantitative regler for **TV-reklamer** (dvs. begrænsning og hyppighed). Kommissionens forslag om at reducere **hyppigheden** af afbrydelser med reklameindslag fra 30 til 20 minutter blev hilst velkommen af en gruppe af delegationer, mens en anden gruppe var imod (artikel 20, stk. 2). Hvad angår forslaget om at ændre **begrænsningen** på 20 % reklame pr. time til 20 % pr. dag (mellem kl. 7.00 og 23.00), støttede en gruppe delegationer denne ændring, mens en anden gruppe var imod og pegede på den negative indvirkning for seerne, navnlig i den bedste sendetid, samt stillede spørgsmålstegn ved den mellem- og langsigtede positive indvirkning på TV-selskabernes indtægter (artikel 23).

---

[11] Betragtning 23 i Kommissionens forslag præciserer, hvilke indikatorer medlemsstaterne kan anvende til at fastslå, om en on demand-tjeneste er målrettet deres område.

[12] Dette følger af Kommissionens afgørelse af 1.9.2016 om statsstøtteordningen (C(2016) 5551 final).

Desuden påpegede nogle medlemsstater, at lempelsen af reglerne om TV-reklamer bør ses i sammenhæng med lempelsen af reglerne om produktplacering og sponsorering, hvor sponsorannoncering ikke medregnes i reklametiden, hvilket tilsammen kan medføre en væsentlig forøgelse af mængden af kommerciel kommunikation, som seerne vil blive udsat for.

Som svar på disse bekymringer understregede Kommissionen, at i betragtning af den brede vifte af medietjenester, der er til rådighed, hvoraf nogle er helt fri for reklamer, og den stærke konkurrence på det audiovisuelle marked vil markedet selv regulere mængden af reklamer på TV-tjenesterne.

ii. Hvad angår bestemmelserne om **sponsorering** (artikel 10) og **produktplacering** (artikel 11), var mange delegationer imod Kommissionens forslag om at tillade "særlig reklameomtale" i forbindelse med sponsorannoncering og produktplacering og en "unødigt fremtrædende rolle" i forbindelse med produktplacering. Disse delegationer fremførte, at de foreslåede ændringer for det første udvisker grænserne mellem disse former for kommerciel kommunikation og TV-reklamer, og for det andet, at de kunne have en negativ indvirkning på medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed. Visse delegationer var imod den ændrede tilgang til produktplacering fra at forbyde det til at tillade det.

Kommissionen begrundede sin fleksible tilgang til sponsorering og produktplacering i nødvendigheden af at reagere på nutidens realiteter og fremme udbredelsen af disse former for kommerciel kommunikation, så de kan udfolde deres fulde potentiale.

iii. Mange delegationer ønskede, at de **kvalitative** standarder[13] (artikel 9) udvides til også at omfatte videodelingsplatforme. Nogle delegationer ønskede at se mere lige konkurrencevilkår for lineære og on demand-tjenester med hensyn til alkoholreklamer. De foreslog i denne henseende at forlænge de nuværende enkeltstående, strengere regler for TV (artikel 22) til også at gælde for on demand-tjenester. Kommissionen understregede, at dens forslag styrker beskyttelsen af mindreårige mod underlødig kommerciel kommunikation vedrørende alkohol og fødevarer og drikkevarer, der har et højt salt-, sukker- eller fedtindhold[14], ved at fremme udviklingen af nationale adfærdskodekser samt i givet fald af EU-adfærdskodekser.

c) Beskyttelse af mindreårige (artikel 12)

Delegationerne så i princippet med tilfredshed på Kommissionens forslag om at tilpasse de regler, der tager sigte på at beskytte mindreårige i forbindelse med lineære og on demand-tjenester, men nogle delegationer ønskede at udvide disse regler til også at omfatte videoudvekslingsplatforme. Mange delegationer anførte desuden, at det var vigtigt at understrege betydningen af mediekendskab i forbindelse med beskyttelse af mindreårige.

3. Forbedring af oprindelseslandsprincippets og jurisdiktionens funktionsmåde

Oprindelseslandsprincippet er hjørnestenen i direktivet om audiovisuelle medietjenester, idet en medietjenesteudbyder kun er underkastet ét sæt regler, som er reglerne i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret. En udbyder kan således frit levere tjenesteydelser inden for EU, idet andre medlemsstater skal sikre modtagefrihed og ikke må hindre retransmission på deres område undtagen i særlige tilfælde. Kommissionen foreslår at bevare oprindelseslandsprincippet og samtidig anvende det også på videoudvekslingsplatforme (omend med en specifik mekanisme til fastlæggelse af jurisdiktion) samt at styrke det, navnlig ved at gøre det lettere at fastslå, hvilken medlemsstat, der har jurisdiktionen, og ved at forbedre samarbejdsmekanismerne. Medlemsstaterne støttede generelt oprindelseslandsprincippet, selv om nogle medlemsstater var temmelig reserverede.

---

[13] Kvalitative regler består f.eks. i, at kommerciel kommunikation skal kunne genkendes, ikke må benytte subliminale teknikker, skal respektere den menneskelige værdighed, ikke må indeholde cigaretter eller lægemidler og skal beskytte mindreårige med hensyn til alkohol og fødevarer, der har et højt salt-, sukker- eller fedtindhold.

[14] Med et højt salt-, sukker- eller fedtindhold.

a) Strengere foranstaltninger og omgåelsesprocedure (artikel 4)

Flere delegationer påpegede mangler ved oprindelseslandsprincippet, navnlig når en medlemsstat har besluttet at anvende **strengere foranstaltninger** end dem, der er fastlagt i direktivet — som er baseret på minimumsharmonisering — og hvis en medietjenesteudbyder beslutter at etablere sig i en anden medlemsstat, som har en mere lempelig regulering, men målretter sine programmer mod den første medlemsstat. I denne henseende fremhævede flere medlemsstater vanskeligheden ved at få sådanne udbydere til at overholde strengere regler, som de f.eks. har på området beskyttelse af mindreårige eller kommerciel kommunikation. Som en mulig løsning foreslog nogle af disse delegationer at følge den "afvigelse" fra oprindelseslandsprincippet, som Kommissionen foreslår til fremme af europæiske produktioner (se punkt 2, litra a) ovenfor).

Direktivet foreskriver en procedure, der tillader en medlemsstat at handle i situationer, hvor et TV-selskab etablerer sig i en anden medlemsstat udelukkende for at undgå de strengere regler i den første medlemsstat. Nogle delegationer understregede dog, at den pågældende **omgåelsesprocedure** i øjeblikket ikke er i anvendelse på grund af dens kompleksitet, og at Kommissionens forslag ikke gør anvendelsen lettere. Kommissionen anførte, at omgåelsesproceduren begrænser etableringsfriheden, hvilket berettiger en stringent og restriktiv anvendelse af denne procedure. Samtidig erkendte Kommissionen, at proceduren endnu ikke har været anvendt. Da omgåelsesproceduren kun kan anvendes i forbindelse med TV-selskaber, anmodede nogle delegationer om, at den blev udvidet til at omfatte on demand-tjenester.

b) Undtagelsesprocedure (artikel 3)

Delegationerne støttede generelt en forenkling af den procedure, som giver medlemsstaterne mulighed for midlertidigt at fravige fra bestemmelsen om modtagefrihed eller begrænse retransmission af audiovisuelle medietjenester under visse specifikke omstændigheder. De så især med tilfredshed på oprettelsen af en fælles undtagelsesprocedure for både lineære og on demand-tjenester, nye grunde til fravigelse og muligheden for at anvende en hasteprocedure uanset tjenestetype.

Visse delegationer understregede imidlertid forskellen mellem de betingelser, der skal være opfyldt for hhv. lineære og on demand-tjenester. I tilfælde af TV-selskaber, og i modsætning til hvad der gælder for on demand-tjenester, skal der være tale om flere (gentagne) overtrædelser. Kommissionen forklarede, at baggrunden for at bevare denne forskel ligger i den omstændighed, at det i onlinemiljøet er vanskeligere at fastslå, hvornår en overtrædelse har fundet sted.

Nogle delegationer kunne ikke gå ind for at forlænge fristerne for Kommissionens afgørelse. Kommissionen begrundede de længere frister med behovet for at tage højde for den kompleksitet, der inden for Kommissionens interne obligatoriske frister er forbundet med afgørelser, der begrænser friheden til at levere tjenesteydelser.

c) Kompetenceregler (artikel 2, stk. 3)

Flere delegationer mente, at den foreslåede ændring af, hvordan det afgøres, under hvilken medlemsstats jurisdiktion en medietjenesteudbyder hører, kun var af kosmetisk art. Nogle af dem mente, at der skulle have været undersøgt alternative kriterier for at behandle spørgsmål såsom målrettelse af udsendelser.

Flere delegationer var imod den foreslåede ændring af kriteriet vedrørende medarbejderne fra "en betydelig del af" til "størstedelen af". De mente enten, at et sådant kriterium var ustabilt, da medarbejderantallet har tendens til at variere, eller ønskede mere klarhed over, hvilken type medarbejdere ville blive medregnet i størstedelen af medarbejderne. Kommissionen forklarede, at den havde til hensigt at forenkle dette forholdsvis komplekse kriterium og var rede til at drøfte spørgsmålet yderligere med medlemsstaterne.

d) Fælles lister over tjenester (artikel 2, stk. 5a), og artikel 28b, stk. 2)

For at sikre gennemsigtighed og dermed lette gennemførelsen af direktivet om audiovisuelle medietjenester foreslår Kommissionen, at der indføres fælles lister (databaser) over de audiovisuelle tjenester (TV- og on demand-tjenester) og videodelingsplatformstjenesterne. Listen skal angive, hvilken medlemsstats jurisdiktion de enkelte tjenester er underlagt, samt på hvilke kriterier jurisdiktionen er fastlagt. Delegationerne udtrykte generelt tilfredshed med en sådan liste, men flere af dem var bekymrede over de administrative byrder og finansielle omkostninger, det ville afføde at udarbejde og ajourføre en sådan liste.

e) Jurisdiktion for videoudvekslingsplatforme (artikel 28b, stk. 1)

Kommissionen foreslår at anvende oprindelseslandsprincippet også på videodelingsplatforme. Da nogle af disse platforme er etableret uden for EU, men i de fleste tilfælde har et tilknytningspunkt (dvs. et datterselskab eller et moderselskab) i EU, foreslog Kommissionen at betragte et sådant tilknytningspunkt som faktuelt etableringssted med henblik på direktivet om audiovisuelle medietjenester. Nogle delegationer satte spørgsmålstegn ved at anvende oprindelseslandsprincippet i forbindelse med platforme, mens andre understregede, at den foreslåede tilgang risikerer at føre til "forumshopping". Visse delegationer foreslog også at lade tjenester, der udbydes af videoudvekslingsplatforme etableret uden for EU, være omfattet. Der var generelt efterspørgsel efter mere klarhed om, hvordan fastlæggelsen af jurisdiktion vil fungere i praksis. Kommissionen forklarede, at den havde valgt at anvende oprindelseslandsprincippet på videodelingsplatforme for at sikre, at udbyderne af videodelingsplatforme er omfattet af reglerne i én af EU's medlemsstater og samtidig undgå dobbelt jurisdiktion.

4. Tilsyns- og overvågningsmekanismer

a) Sam- og selvregulering og **EU-adfærdskodekser (især artikel 4, stk. 7)**

Selv om muligheden for at anvende **sam- og selvregulering** allerede fandtes i direktivet om audiovisuelle medietjenester fra 2010, opfordrer Kommissionen til en bredere anvendelse af denne type regulering på forskellige områder, der er omfattet af direktivet, navnlig med hensyn til beskrivelse af indhold i forbindelse med skadeligt indhold (artikel 6a), beskyttelse af mindreårige og bekæmpelse af hadefuld tale på videoudvekslingsplatforme (artikel 28a) og kommerciel kommunikation for at mindske mindreåriges udsættelse for reklame for fødevarer og drikkevarer, der har et højt salt-, sukker- eller fedtindhold og for alkohol (artikel 9, stk. 2 og 3). Denne type regulering foretages gennem adfærdskodekser, der aftales frivilligt af industrien, NGO'er og andre interessenter, og inden for den ramme, som er fastlagt af den nationale lovgiver i tilfælde af samregulering.

Der blev rejst mange spørgsmål i forbindelse med disse foranstaltninger, da national praksis vedrørende gennemførelsen af direktivet om audiovisuelle medietjenester varierer fra medlemsstat til medlemsstat. Mange medlemsstater fandt affattelsen uklar med hensyn til, hvorvidt anvendelsen af sam- og selvregulering er obligatorisk eller ej. Kommissionen bekræftede, at denne type regulering ikke er obligatorisk og bør ses som et supplement til lovgivningsmæssige foranstaltninger. Der har også været rejst spørgsmål om, hvordan en medlemsstat kan sikre, at adfærdskodekser, der er aftalt på nationalt plan, anvendes af medietjenesteudbydere, som er etableret i andre medlemsstater, men målretter deres tjenester mod landets område. Desuden foreslog flere delegationer at sammenlægge alle de bestemmelser, der vedrører sam- og selvregulering, i én artikel for at undgå gentagelser og for at skabe større klarhed.

EU-adfærdskodekser er et selvreguleringsinstrument, der allerede anvendes på EU-plan, men som nu er indført i direktivet om audiovisuelle medietjenester. Der var mange delegationer, der anmodede om flere oplysninger om, hvordan sådanne EU-adfærdskodekser skal udarbejdes, og hvordan de skal bruges, og hvordan overholdelsen af disse kodekser skal sikres og håndhæves. Blandt andet i lyset af disse usikkerhedsfaktorer var delegationerne generelt temmelig forbeholdne over for tanken om EU-kodekser og var i nogle tilfælde også imod den. Kommissionen forklarede, at EU-kodekser er selvregulerende og derfor, i modsætning til nationale lovgivningsmæssige eller samregulerede foranstaltninger, ikke obligatoriske. De bør derfor snarere ses som en ekstraordinær foranstaltning og under alle omstændigheder som et supplement til de nationale kodekser.

b) Nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed (artikel 30)

Medlemsstaterne så generelt positivt på tanken om at styrke de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed. Imidlertid fandt mange delegationer kravene for detaljerede og ville i stedet foretrække, at der kun blev fastlagt grundlæggende principper i teksten. Kommissionen forsvarede sit forslag ved at forklare, at uafhængige tilsynsmyndigheder er nødvendige for at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet, og at det for at sikre, at alle tilsynsmyndigheder i EU er uvildige, er nødvendigt at fastsætte detaljerede krav om uafhængighed.

c) ERGA (især artikel 30a)

Kommissionen foreslår at formalisere gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester (ERGA), der i øjeblikket fungerer som en af Kommissionens ekspertgrupper[15]. Da direktivet om audiovisuelle medietjenester er baseret på minimumsharmonisering (med undtagelse af den foreslåede regulering af videodelingsplatforme) og i betragtning af det øgede fokus på sam- og selvregulering, søger Kommissionen at opnå en højere harmoniseringsgrad i gennemførelsen af direktivet i hele EU.

Flere medlemsstater støttede Kommissionens forslag, men mange medlemsstater gav udtryk for en del forbehold med hensyn til ERGA, og nogle var imod den. De var især bekymrede over, at ERGA's opgaver og kompetencer overlapper de opgaver og kompetencer, der er tillagt det kontaktudvalg (artikel 29), som består af repræsentanter for medlemsstaterne og bistår Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af direktivet. I den forbindelse anmodede mange delegationer om, at der foretages en klar sondring mellem kontaktudvalget og ERGA, og at ERGA's rolle begrænses til at yde teknisk rådgivning og fungere som platform for udveksling af bedste praksis. Flere delegationer påpegede, at der i teksten er for mange henvisninger til ERGA, og foreslog at begrænse og/eller afbalancere dem til fordel for kontaktudvalget.

5. Andet

Helt generelt bad delegationerne om præcisering af mange ord og begreber, der er anvendt i Kommissionens forslag, herunder navnlig: lagring på videodelingsplatforme af en "stor mængde" (artikel 1, litra aa), nr.1)), "redaktionelle beslutninger" (artikel 2, stk. 3, litra b)), "den offentlige sikkerhed" (artikel 3, stk. 2, litra b)), "ret til forsvar" (bl.a. artikel 3, stk. 3, litra e)), "lav omsætning" og "lille målgruppe" (artikel 13, stk. 5), "moderselskab" og "datterselskab" (artikel 28b) mm.

[15] Kommissionens afgørelse af 3. februar 2014 om oprettelse af ERGA.

Ud over de vigtige spørgsmål, der er beskrevet under punkt 1-4, kom delegationerne også ind på følgende spørgsmål:

- **Tilgængelighedskrav (artikel 7)**

  Kommissionen havde foreslået at fjerne kravene om tilgængelighed fra direktivet om audiovisuelle medietjenester i lyset af sit forslag om at regulere tilgængelighed i den horisontale europæiske lov om tilgængelighed[16]. Et stort flertal af delegationer ønskede imidlertid at opretholde kravene om tilgængelighed til audiovisuelle tjenester i direktivet om audiovisuelle medietjenester. Samtidig gik nogle af disse delegationer ind for at have mere ambitiøse krav end dem, der er i den nuværende tekst, hvilket Kommissionen tilsluttede sig.

- **Målgruppe i høj grad bestående af børn (artikel 9 og 11)**

  Mange delegationer havde betænkeligheder med hensyn til ændringen fra "børneprogrammer" til "programmer, hvis målgruppe i høj grad er børn": De fandt udtrykket uklart og upræcist, hvilket vil vanskeliggøre gennemførelsen. Kommissionen forklarede, at formålet med denne ændring var at udvide den nuværende beskyttelse af mindreårige til at omfatte andre programmer end dem, der specifikt er rettet mod børn, i betragtning af deres ændrede seervaner.

- **Tilskyndelse til vold og had (især artikel 6 og 28a)**

  Flere delegationer påpegede, at der var uoverensstemmelse mellem forskellige dele af teksten, som omtaler de grunde, som giver anledning til, at indhold anses for at tilskynde til vold eller had. Visse delegationer ønskede til disse grunde også at tilføje forherligelse af terrorisme og krænkelse af den menneskelige værdighed, mens andre foretrak ikke at specificere nogen grunde. Kommissionen bekræftede, at den samme ordlyd bør anvendes i hele teksten og i relevant omfang tilpasses de definitioner, der er fastsat i Rådets rammeafgørelse fra 2008[17].

---

16 Dok. 14799/15.

17 Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA af 28. november 2008 om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 55).

- **Beskrivelser af indehold (artikel 6a)**

  Dette forslag supplerer bestemmelserne om beskyttelse af mindreårige med en ny forpligtelse til at fremlægge tilstrækkelige oplysninger over for seerne om de skadelige virkninger af indhold ved hjælp af "et system med beskrivelser" (f.eks. piktogrammer). Mange delegationer ønskede at få præciseret dette udtryk. Visse delegationer var imod anvendelsen af beskrivelser af indhold, eftersom der hersker forskellig national praksis på dette område, og piktogrammer ikke anvendes i alle medlemsstater. Visse andre delegationer var i tvivl om anvendelsen af EU's adfærdskodekser, og en af dem var imod harmonisering på EU-plan. Kommissionen påpegede, at en EU-kodeks kunne afhjælpe de bekymringer, som visse delegationer har for, at tjenester, der målretter deres ydelser mod deres område, men er etableret uden for det, ikke anvender samme metode til at beskrive indhold, som har en negativ indvirkning på deres seere.